

Sygn. akt IX W 337/16

KS/60-10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku IX Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Kucal

Protokolant: stażysta Katarzyna Musiał

przy udziale oskarżyciela publicznego Kazimierza Kleszcza

po rozpoznaniu dnia 2 sierpnia 2016 r. sprawy:

Ł. W. (W.)

s. J. i A.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, w okresie od 25 października 2013 r. do 28 grudnia 2015 r. w R. upoczywie nie wpłacał w terminie do 25 dnia następnego miesiąca na rachunek Urzędu Skarbowego w R. podatku od towarów i usług wynikającego z deklaracji VAT-7 za wrzesień 2013 r., październik 2013 r. oraz kolejne miesiące od grudnia 2013 r. do listopada 2015 r. w łącznej wysokości 163.519,27 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

1. uznaje oskarżonego Ł. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks i za to na mocy art. 57 § 1 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 10 000 zł. (dziesięć tysięcy złotych);
2. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 kks zwalnia oskarżonego Ł. W. w całości od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia

Sygn. akt IX W 337/16

UZASADNIENIE

Oskarżony Ł. W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług budowlanych. W związku z prowadzoną działalnością będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, w okresie od 25 października 2013r. do 28 grudnia 2015r. w R., upoczywie nie wpłacał w terminie do dnia 25 następnego miesiąca na rachunek Urzędu Skarbowego w R. podatku od towarów i usług wynikającego z deklaracji VAT-7 za wrzesień 2013r, październik 2013r. oraz kolejne miesiące od grudnia 2013r. do listopada 2015r. w łącznej wysokości 163.519,27 złotych

Oskarżony nie złożył w Urzędzie Skarbowym w R. wniosku o udzielenie ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od towarów i usług (wniosek o rozłożenie podatku na raty bądź odroczenie terminu płatności).

(wyjaśnienia oskarżonego k. 12, k. 68, zawiadomienie o ujawnieniu czynu zabronionego wraz z listą zaległości i odsetkami k. 1-2, karta kontowa VAT k.5, lista zaległości VAT wraz z odsetkami k. 6, 51, wydruk CEiDG k.21, zapytanie k. 22, wydruk deklaracji VAT-7 k.23-48)

Oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwa (karta karna k. 20), jednakże wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 28 maja 2014r. wydanym w sprawie IX W 1205/13 został uznany za winnego popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., za co wymierzono mu karę grzywny 8.000 zł (odpis wyroku k. 49)

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w dniu 16 lutego 2016r. wyjaśnił (k. 12), że nie wpłacał podatku od towarów i usług z uwagi na to, że firmy, z którymi współpracował w okresie od 2011r. do 2014r. ogłosiły upadłość. Były to spółka (...) oraz (...), które są mu winne około 300.000 zł.

Na rozprawę główną w dniu 2 sierpnia 2016r. oskarżony nie stawiał się prawidłowo zawiadomiony i na podstawie art. 389 § 2 kpk oskarżyciel publiczny odczytał protokół wyjaśnień oskarżonego z dnia 16 lutego 2016r. (k. 68).

Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować wyjaśnienia oskarżonego, które znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, które zostały sporządzone w zakresie kompetencji osób uprawnionych do ich wystawienia, a których wiarygodność nie była przez żadną ze stron kwestionowana.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 k.k.s. Stosownie do art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług podatnicy są zobowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek właściwego urzędu skarbowego. Wykroczenie skarbowe opisane w art. 57 § 1 k.k.s. popełnia zaś ten podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku. Uporczywość ma miejsce wówczas, gdy podatnik, ma obiektywną możliwość wykonania obowiązku, nie wykonuje powinności, a jego zachowanie ma charakter długotrwały. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do przypisania zachowaniu oskarżonego znamienia uporczywości. Nieuiszczenie podatku od towarów i usług nie miało charakteru jednorazowego, lecz obejmowało okres kilku lat w następujących kolejno po sobie miesiącach. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki.

Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa). Tym samym podatnik nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, w ustalonym przez organ podatkowy terminie. Nie popełnia wówczas wykroczenia określonego w art. 57 k.k.s. Jeżeli natomiast nie podejmuje takich kroków lub czyni je niewłaściwie i uporczywie nie płaci podatku w terminie, dopuszcza się tego czynu. W niniejszej sprawie nie było żadnych przeszkód, aby oskarżony wystąpił do organu podatkowego z wnioskiem o odroczenie terminu płatności podatku, czy też rozłożenie jego zapłaty na raty, a gdy już doszło do powstania zaległości podatkowej – z wnioskiem o odroczenie lub rozłożenie na raty jej zapłaty. Oskarżony nie podjął jednak żadnych starań aby zapobiec powstawaniu zaległości. Mając problemy finansowe, nie starał się w odpowiednim czasie - przed upływem kolejnych terminów płatności podatku, o udzielenie ulgi w postaci rozłożenia na raty lub odroczenia terminu jego płatności.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu można ocenić jako znaczny. O stopniu tym decyduje rodzaj naruszonego nim dobra prawnego, jakim jest naruszenie obowiązku podatkowego. O stopniu tym

decydują także motywy działania oskarżonego oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu. Oskarżony pomimo narastających trudności finansowych nie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej, co powodowało dalszy, sukcesywny wzrost zadłużenia publicznoprawnego. Nadto nie podjął on żadnych dodatkowych działań, które pozwoliłyby mu chociaż na częściową redukcję istniejącego długu.

Czyn przypisany oskarżonemu jest zawiniony. Można mu przypisać winę w czasie jego popełnienia albowiem uzasadnionym było w konkretnej sytuacji wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z normą prawną, a nie zachodziły jednocześnie przyczyny, które odmowę takiego zachowania uzasadniałyby. Można oskarżonemu zarzucić zatem, że mając możliwość wyboru postępowania, nie dał posłuchu normie prawnej. Stopień tej winy uznać należy za znaczny.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, aby nie przekraczała ona stopnia winy oraz uwzględniała stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Sąd baczyl, by orzeczona kara spełniała swe cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, uświadamiając mu naganność jego postępowania oraz wzbudzając przekonanie, że negatywne skutki popełniania wykroczeń skarbowych przekraczają płynące z tego korzyści.

Przy wymiarze kary Sąd również wziął pod uwagę rozmiar ujemnych następstw wykroczenia skarbowego oraz okoliczność, że należność publicznoprawna objęta zarzutem nie została dotychczas uregulowana. Oskarżony od kilku lat zalega z płatnościami na rzecz Urzędu Skarbowego w R., co prowadzi do wniosku, że uczynił sobie z takiego postępowania sposób na finansowanie Wpływ na wymiar kary miały też względy prewencji ogólnej poprzez uświadomienie społeczeństwu działalności. respektowania norma prawnych oraz faktu, że brak poszanowania obowiązującego prawa, jego lekceważenie powoduje szereg niekorzystnych konsekwencji.

Sąd uznał zatem, że karą adekwatną, spełniającą swoje funkcje i obejmującą jednocześnie całą karygodność działania sprawcy będzie wymierzona za wykroczenie skarbowego szczegółowo opisane powyżej na mocy art. 57 § 1 k.k.s. kara grzywny w wysokości 10.000 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił także właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Oskarżony posiada wykształcenie wyższe, jest żonaty i bezdzietny, prowadzi działalność gospodarczą zakresie usług budowlanych, a jego miesięczny dochód oscyluje w granicach około 4.000 zł brutto.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 kks zwolniono oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia